

Ohnisko

mesačník Evanjelickej cirkvi metodistickej

Nový rok plný nádeje a očakávania

Ako tak plynie čas, je stále zreteľnejšie, že život na tejto zemi je jedinečný a neopakovateľný. Neraz si pomyslím: „Škoda, že sme opäť starší a priblížili sme sa svojej smrti.“

Božie slovo sa však na tento fakt nedíva s nostalgiou, ale úplne inakšie - s výrazným povzbudením: „...zotrie im každú slzu z očí a smrti už viac nebude ani smútku ani plaču ani bolesti už viac nebude, lebo prvotné veci sa pominuli.“ (Zj 21, 4) Nezvíťazí staroba, bolesť, smrť a ničota, ale zvíťazí „Ten, ktorý sedel na tróne a povedal: Ajhľa, nové činím všetko.“ (Zj 21, 5)

Naša najväčšia sila k životu sa nachádza v našej duši a v našom srdci. Tam nám ju Boh umiestnil. V uplynulom roku sme slzy, smútok, plač a bolesť videli, no nachádzali sme cestu spoločenstva, sústrasti, ľútosti i pomoci a uznania k našim blízkym alebo i k tým, ktorí jednoducho potrebovali našu pomoc a blízkosť. A tak to urobili aj mnohí naši blížni vo vzťahu k nám. Otvorili pre nás svoje srdce, podali nám ruku, pomohli v núdzi. A tu cítim, ba som presvedčený, že to boli skúsenosti so silou, ktorá je väčšia ako my, ktorá nie je z nás.

Začnime preto nám daný ďalší, nový rok s veľkým očakávaním! Možno bude pre nás osobne nejakým spôsobom prelomový. Nevieť povedať, čo sa konkrétne stane, pretože „predvidenie“ je doména vyhradená iba Bohu. No Boh dáva veriacim prorocký dar (R 12, 1K 12, Ef 4), ktorý vedie k jasnému vi-

deniu zmyslu vecí, či už minulých, súčasných alebo aj tých, ktoré majú prísť a nevieme o nich zatiaľ povedať s istotou nič konkrétne.

Rok 2007 bude aj v Kristovej cirkvi zvanej ECM prelomovým rokom. Dôjde k uplatneniu nového Cirkevného poriadku, čo povedie okrem iného aj k historicky prvému menovaniu superintendenta iba pre našu oblasť. Dôjde pravdepodobne aj k iným personálnym zmenám v službe na jednotlivých zboroch ECM na Slovensku. Zbory i my všetci budeme postupovať v cirkevnej službe „po novo upravených chodníčkoch“. Som osobne vďačný, že smiem byť svedkom pozitívneho rozvoja a očakávať s týmito novými vecami nové požehnanie a prejavy Božej lásky.

Preto všetko a pre mnohé iné tu nevyslovené veci je Nový rok časom nádeje. Obzeráme sa do minulosti na to, čo vykonal pre nás i pri nás Boh a pripravujeme sa na budúcnosť s nádejou na nové skúsenosti so životom, s pravým životom, ktorému sme stále bližšie. Ďakujeme Bohu za Jeho požehnanie a prosíme Ho, aby nás viedol do onoho šťastného prístavu; a aby nás tam podľa svojej milosti aj priviedol.

Pavel Procházka

Foto z pastorálky

Viliam Rác

VYZNANIE

Ježišu môj
Si Kráľom
Môjho života
Si Láska
Istota
Si Poklad
Sláva veľiká
Vždy ľúbiť
Teba
A
Človeka

Z o b s a h u

str. 2 Modlitba OTČE NÁŠ
str. 3 Nechcení utečenci
str. 4 Mládež na ďalekom východe

str. 5 Pastorálka
str. 6 Hudba v misii sveta
str. 7 Odišiel br. Vilém Schneeberger

NECH SA POSVÄTÍ TVOJE MENO...

Niekedy sa zvykne výrazom, ktoré my kresťania používame, hovorí aj „kananejčina“, lebo pre bežných ľudí sú mnohé z nich nezrozumiteľné. Sú to výrazy ako pokánie, hriech, zasľubenie... A jedným z takýchto termínov je aj slovo **svätý**. Mnoho ľudí celkom nevie, čo si pod tým predstaviť.

V bežnom svete je to mnohokrát skôr nadávka. Väčšinou to používajú medzi sebou deti, či dorastenci, ale niekedy aj dospelí, keď sa niekto zdráha urobiť čosi, čo nie je celkom čisté alebo niekedy aj preto, že jednoducho neide z davom, tak ho nazývajú „svätým“ a v tomto zmysle to je dosť spoločné s biblickým významom tohto slova.

V dnešnej časti nás teda Pán Ježiš učí modliť sa: „Nech sa posväťí Tvoje meno...” Matúš 6,9. Aby sme to mohli plne pochopiť, budem sa najskôr venovať dvom kľúčovým výrazom, ktoré nám potom pomôžu uvidieť celý obraz.

Posvätiť...

Biblický význam tohto slova hovorí o oddelení niečoho alebo niekoho na špeciálny účel – o oddelení Bohom. Jednoducho povedané sväté bolo niečo, čo nebolo obyčajné, normálne, bežné... Bolo to vážené, vzácne, hodné úcty a malo sa s tým podľa toho aj zaobchádzať...

Sväté bolo rúcho, niektoré dni – sobota bola svätým dňom Hospodinu, svätý bol chrám, nádoby, ktoré sa používali v chráme, ľudia, ktorí slúžili v chráme, jedlo, ktoré sa nieslo k obeti... Toto všetko bolo sväté Bohu, oddelené od všednosti na zvláštny účel a tak sa s tým aj narábalo takýmto spôsobom. Je to podobné ako keď so vzácnym porcelánom, určeným len na zvláštne príležitosti, zaobchádzame opatrne a primerane jeho hodnote.

Meno...

U nás meno väčšinou iba nejakým spôsobom označuje človeka, aby sme vedeli, ako ho osloviť a pod.. V Biblii však malo a má meno omnoho väčší význam ako pre nás.

Pamätáte si, podľa čoho dostal Jákob svoje meno? Keď sa narodil, držal za pätu svoje dvojča a tak ho nazvali ako toho, ktorý „drží pätú“, čo malo tiež význam: úskočný alebo prešibaný, podvodník, klamár.

A keď potom pozeráme na jeho život, skutočne taký bol. Ale potom Boh zmenil jeho meno a stal sa z neho Izrael, Boží bojovník namiesto klamára.

V biblických časoch teda meno hovorilo o charaktere a podstate osoby, ktorá ho nosila alebo niekedy o zvláštnych udalostiach pri jeho narodení... Biblický slovník o tom hovorí, že „meno bolo priam súčasťou duše, telom, ktorým sa duša prejavovala.“

A toto isté platí aj o Božom mene. Božie meno neznamena len to, že Boh je nejaký nazvaný na niektorých miestach, ale hovorí nám to o Jeho charaktere, o Jeho osobe, kým je a aký je.

V Písme sa nám Pán zjavuje vo svojich menách ako lekár, ako pastier, ako sudca, vládca...

Tri najznámejšie a najčastejšie mená použité v Biblii sú:

El, Elohim - označuje Božiu silu a moc, ktoré budia bázeň, rešpekt pred Bohom

JHVH (Jahve, Jehova) – vyjadrujú skutočnosť, že Boh je stále ten istý, že sa nemení vo svojej zmluve, je stále verný, ktorý splní všetky svoje sľuby

ADONAJ – zvrchovaný, absolútny Pán

Nech sa posväťí Tvoje meno...

O čo teda ide, keď sa modlíme – „nech sa posväťí tvoje meno“?

Posväcovať Božie meno neznamena iba to, že budeme Jeho meno používať v správnej chvíli a správnym spôsobom, keď sa modlíme alebo keď o ňom hovorím. To všetko je súčasťou toho, ale nie je to všetko.

Keď sa modlíme: „Nech sa posväťí Tvoje meno...” – modlíme sa o to, aby ľudia (vrátane nás) vstúpili do bázně pred Bohom a úcty voči Nemu. Aby Ho (vrátane nás) zobrali a brali vážne a tak sa voči Nemu aj správali a mali taký postoj. Teda nie len to, čo vyjde z našich úst, ale to, čo je voči Nemu v našom srdci.

Modlíme sa tým, aby bol Boh poznateľný a aby Mu bola vzdávaná všetka česť i slávu i lásku, ktorá Mu patrí.

John Wesley to vyjadruje vo svojich slovách takto: „Pri prosbe, aby Boh alebo Jeho „meno“ bolo „posvätené“... sa modlíme, aby bol uvedený v známosť taký, aký je... aby bol riadne (náležite) oslavovaný a uctievaný a milovaný všetkými hore v nebi i dole na zemi, všetkými anjelmi a ľuďmi, ktorým dal schopnosť, aby ho poznali a milovali až naveky.“

Viera Hroncová

Čo sme vlastne robili v tej Guatemale?

(4. časť)

V predchádzajúcej časti sme hovorili, že sme išli pomôcť ľuďom, ktorí kvôli hurikánu stratili svoje domovy. Ako? No predsa postavili sme im dom.

Keď som to prvýkrát počula, nevedela som si seba dosť dobre predstaviť na stavbe. Nie som žiadny silák, moja kondícia nič moc... A tak som mala aj trochu obavy. Ale nakoniec to všetko dobre dopadlo. Veď sa pozrite, ako nám to tam svedčí!

Stavali sme dom pre jeden manželský pár s jedným dieťaťom a babičkou – viď foto. Telma – tak sa dievča volalo, sa narodila za slobodna ich dcére a tak si ju oni zobrali za svoju, aby sa ich dcéra mohla zaradiť lepšie do života, čo by pre slobodnú matku bol celkom problém. A tak Telma volá svoju babičku „mami“ a svojho deda „oci“. Celá rodina sú kresťania, chodia do letničnej cirkvi, ktorá u nás pripomína Apoštolskú. A keď sme už pri tých cirkvách, veľmi sa mi páčilo, že náš pastor aj ten letničný spolu veľmi dobre vychádzali a bolo to vidieť. Na požehnanie dostavaného domu prišli obaja a každý z nich mal časť tejto krátkej „bohosluby“.

Požehnanie domu bol pre mňa jeden z najsilnejších zážitkov z celej doby, čo sme boli tam. Dotýkala sa ma jednoduchosť a úprimnosť viery domácich ľudí, ktorí tam prišli a ktorí napriek chudobe a nedostatku v akom žili, boli schopní uctievať Pána a vzdávať Mu chválu za to málo, čo mali – malý dvojizbový domček bez pivničných priestorov, bez vody, bez vnútorných toaliet, takmer bez všetkého, bez čoho si my už bývanie ani nevieme predstaviť...

Okrem stavania domu tam však časť tímu mala aj iné poslanie. Pracovali na klinike a pomáhali ženám a deťom. Deťom sa fluorizovali zuby – našim dievčatám to išlo výborne – viď foto – a ženám v najrôznejších problémoch. Na mieste, kde sme pracovali, urobili „kliniku“ dokonca priamo v zborovom dome – žiadna nemocnica alebo zdravotné stredisko.

A žeby ešte niečo? Prečo tam máme toľko fotografií detí? Áno, ešte niečo. Okrem tohto všetkého sme mali privilegium a radosť hovoriť evanjelium aj miestnym deťom formou niekoľkohodinového programu každý deň. V tých chvíľach sme boli veľmi vďačné aspoň za tie chabé základy španielčiny, ktoré sme mali, vďaka ktorým sme mohli s deťmi aspoň ako tak komunikovať a keď nebol prekladateľ, tak aspoň prečítať lekcii, ktoré sme mali „náhodou“ v španielčine. Niekedy to bolo veľmi komické, lebo sme sebavedomo začali konverzáciu formou: „Ako sa voláš? Kde bývaš?...“ a potom, keď už by sa deti aj rozhovorili, nám došiel dych a nevedeli sme už takmer ani slovo a už vôbec sme im nerozumeli, čo oni hovorili nám. Česť výnimkám – že Zuzi?

A ostatné zasa nabadúce...

Ohnisko

Nechcení utečenci

On jej hovort: „Zuzi“, ona jemu: „Jozífku“. Sedláčkovci už nie sú žiadni mladomanželia. Sestra Zuzka má 82 rokov, brat Jozef 86. Obidvaja slúžili ako kazatelia v našich zboroch v bývalom Československu. Od roku 1979 bývajú vo Švajčiarsku. Počas jeden a pol dňa, ktorý sme u nich s Tonkou prežili, sme počuli úryvky z pripravovanej knihy a veľa svedectiev. Obaja nám chceli čo najviac povedať, a preto si veľakrát skočili do reči alebo povedali niečo nevhodné, ale hneď sa jeden druhému spravedlnili. To nás s Tonkou dosť oslovilo.

Zvykli ste si vo Švajčiarsku? Žijete tu už 27 rokov.

Z: My sme šťastní s Pánom Ježišom, aj keď sú tu ľudia takí dištancovaní. Trochu nám chýba, že sa ľudia zo zboru nenavštevujú a ani kazateľ veľmi nechodí na návštevy. Ľudia sa rozprávajú iba po bohoslužbách.

J: Máme veľkú rodinu, dcéry, vnúčatá a pravnúčatá, takže o spoločenstvo nemáme núdzu. Nad nami bývajú Kurdi, jedna žena z ich rodiny uverila a chodí sa k nám modliť. Ale Švajčiari nie sú veľmi priateľskí.

Aké boli začiatky po vašom príchode?

J: Susedia sa k nám zo začiatku správali ako k nepriateľom. Raz mi to jedna suseda povedala: „My vás nenávidíme.“ Ja som sa len modlil. O týždeň prišla a ospravedlnila sa. A teraz, po rokoch, sú našimi priateľmi.

Z: Keď sme sem prišli, nemali sme nič. Ľudia nám nanosili obité hrnce a drevené smradľavé varechy. Raz nás jedna sestra zobrala do obchodného centra. S vypúlenými očami som sa pozerala na umelé farebné varechy. Jednu žltú som ukázala tej sestre so slovami: „Pozri, nie je prekrásna?“ Na to mi ju vytrhla z ruky a povedala: To utečenci nepotrebujú! Bolelo ma to, hoci oproti výsluchom a prenasledovaniu v ČSSR to bolo nič.

Utečenci vo Švajčiarsku - to bola druhoradá spoločnosť.

Spomínate si na nejakú výnimočnú udalosť?

Z: Na druhý deň po príchode sme sa museli prihlásiť na políciu. a odpovedať na otázky: „Prečo a ako ste utiekli? Čo tu budete robiť? U nás vo Švajčiarsku ženy nekážu a váš nevyrečný muž by si ťažko našiel prácu. Máte nejaké finančné pozadie?“

-rozhovor-

Ani som poriadne nevedela, čo to je. Po chvíľke som povedala: „Mám. Môj otec je milionár.“ Položil pero: „Čo? Váš otec je milionár?“ Odpovedala som: „Áno. Môj otec v nebi je milionár. A keď ho nenahnevám, dá mi, čo potrebujem.“ On to napísal do protokolu a pustil nás. Náš nebeský otec sa skutočne dokázal a pomohol nám. Jozef pracoval v továrni a ja som zhromažďovala ženy a chodili sme na prechádzky do lesa. Ale začiatky boli naozaj ťažké.

Keď ste odchádzali z Československa, mali ste dve malé dcéry.

Z: Dnes máme 12 vnúchat a 6 pravnúchat. Dcéra Miriam má sedem detí a šesť vnúchat a je veľmi nadšená pre Pána. Rút má päť detí a veľa nestíha, pretože sa o päť detí (černochovej) stará sama, manžel jej už zomrel.

Ste tu v cirkvi iba návštevníkmi, alebo aj slúžite?

Z: My slúžime všade, kde nám Pán otvorí dvere. Donedávna sme mali zhromaždenie v Curychu ale niektorí zomreli, pretože to boli väčšinou starí ľudia a iní sú v Domove dôchodcov. Tak tam teraz za nimi chodíme. V miestnom zbore často zastupujeme kazateľa. Vyhovám sa, že neviem dobre po nemecky, ale po zhromaždení ľudia prichádzajú s vďakou, že sme im poslúžili.

J: Ja tej švajčiarskej nerozumiem, tak mne je ťažko povedať aj na modlitbu „amen“.

Ako vieme, radi sa vraciate do svojej vlasti a pomáhate, kde je treba.

Z: Áno, pretože sme na vlastnej koži zažili, čo je chudoba, nedostatok, utláčanie. Vieme sa vžívať do situácie ľudí, ktorí sú pod bodom nula a nevedia ako ďalej. Pán nás k nim posielal najmä so zvesťou evanjelia, ale aj s praktickou pomocou. „Pravá láska je skrze vieru pôsobiaca.“ Chodíme aj do Srbska, Maďarska, Poľska a na Ukrajinu.

J: Ukrajina na nás zapôsobila veľkou bídou. Jedna misijná spoločnosť tam má nádhernú prácu. Počas troch rokov vzniklo niekoľko zborov.

Čo vám v poslednom čase spôsobilo radosť?

J: Obrátenie najmladšej vnučky Abíja. Jej meno znamená: Môj otec je Boh. Má 12 rokov. Narodila sa, keď jej otec zomrel. Modlíme sa aj za ostatné vnúčatá, aby sa obrátili.

Z: Najväčšiu radosť mám, keď sa ľudia obracajú, keď sa v zhromaždení, kde slúžime, postaví celý rad a čaká na modlitbu či rozhovor, alebo keď Pán okamžite uzdraví.

Ďakujeme za rozhovor.

pripr. Milena

Nabudúce uverejníme ukážku z ich pripravovanej knihy.

MLÁDEŽ ZO ZÁPADU A VÝCHODU NA VÍKENDOVKE

V dňoch 2. - 5. 11. sa uskutočnila víkendovka pre mládežníkov zo zborov a misijných staníc prakticky z celého Slovenska (Trnava, Michalovce, Mníšek n/H, Gerlachov a Košice) v Henclovej na východnom Slovensku. Od začiatku sme zápasili s nepriazňou počasia, členitým terénom a bojovými podmienkami na chatách bez elektriny, teplej vody, splachovacieho WC a poriadneho svetla. Väčšinou sme tieto podmienky zvládali až na autá, ktoré v letných pneumatikách po zasneženej ceste k chate naozaj nemohli „vyliezť“. Ale nám, „PRAVÝM TEXASANOM“, to dobrú náladu nevzalo a na tie naše „vymoženosti“ sme (väčšinou) hľadeli s humorom.

V posledný večer sme „dobyli“ najvyšší kopec v okolí, 1293 m vysoký, ale na meno kopca si už nespomeniem. Keďže sme sa tam vybrali až večer, nejaký špeciálny výhľad sa nám nenaskytl. Možno keby sme išli skôr.

Hlavnou témou víkendovky bola „Nová identita“. Slovo na túto tému mali postupne sestry Kvetka Balogová, Marika Babková a bratia Pavol Absolón a Milan Lorinc. V nedeľu na bohoslužbách kázal br. Daniel Sjanta na text Rim 8,31-39.

Som rád, že som mohol spoznať mládežníkov aj z iných končín Slovenska. S niektorými som mal fakt kvalitné a hlboké rozhovory.

Už som absolvoval množstvo víkendoviek a táborov, ale na túto, vďaka bojovým podmienkam, určite dlho nezabudnem. Verím, že to bol len začiatok takýchto spoločných mládežníckych aktivít a už sa teším na ďalšiu. (Foto vid' na s. 8)

Štefan Rendoš

Využi svoje obdarovania pre Boha!!! Nauč sa Mu slúžiť pomocou bábok!!

Možností je veľa: na bohoslužbách, besiedke, evanjelizáciách, školách, v parkoch... Kreatívnym spôsobom môžu byť oslovení mladí, či starí a môžu sa tak otvoriť pre evanjelium...

www.oac.at

WORKSHOP

bábkového divadla a bruchomluectva
pre pracovníkov a priateľov ECM

17. FEBRUÁR 2007 (SOBOTA) 9:00 - 18:30

Čo sa môžeš naučiť? : Základy práce s „Muppet-Style“ bábkami a základy bruchomluectva. Nové a jednoduché scenáre. Po absolvovaní workshopu by si mal/a byť schopný/á sám/a slúžiť takýmto spôsobom a rozvíjať vlastnú kreativitu v tejto oblasti.

Kto?: vyučuje rakúsky team z misijnej organizácie OAC

Kde?: Misijné stredisko ECM Effatha, Panenská 12. 811 03 Bratislava

Účastnícky poplatok?: 150 Sk

V cene nie je zahrnutá strava!

Ak sa chceš workshopu zúčastniť, prihlás sa najneskôr do 7.2. 2007 !

na effatha@umc.sk

počet miest je obmedzený!!!

Jedným z cieľov workshopu je rozvoj služieb na miestach, kde naša cirkev pôsobí. Takýmto spôsobom možno „podchytiť“ vašich mladších i starších dorastencov či mládežníkov a dať im možnosť sa prejaviť i realizovať!!!

Prosím nepremeškajte túto naozaj jedinečnú príležitosť!

Ohliadnutie za 11. pastorálkou na Východe

Od roku 1996 konáme pastorálne stretnutia spolupracovníkov. Prvé bolo v Seredi; pozvaní boli kazatelia, členovia staršovstiev a študujúci, neskôr sme pozývali tiež misijných pracovníkov. Dnes je to stretnutie všetkých úväzkových spolupracovníkov ECM SO. Tento rok nás svojou prítomnosťou pocítil aj brat superintendent Josef Červeňák z Prahy.

Dominantnú náplň pastorálky tvorí vzájomné zdieľanie a konkrétne modlitby. Tohtoročné stretnutie bolo však pestrejšie. Začali sme vo štvrtok 30. novembra 2006 vo Veľkých Kapušanoch pracovnou večerou predsedu s podpredsedami rady ECM SO, na ktorej bol prítomný aj brat superintendent Červeňák. Druhý deň sa podstatnou časťou času venoval zdieľaniu a modlitbám za osobné, zborové i celocirkevné záležitosti. Neskoro poobede sme sa vybrali do blízkeho zboru v Slavkovciach na spoločné zhromaždenie s tamojšími bratmi a sestrami. Boli sme duchovne povzbudení kázňou Braňa Schmogrovitsa s výzvou, aby sme založili život na tom, že veríme Bohu (oproti bežne proklamovanej „viere v Boha“). Tiež sme veľmi obdivovali terajšiu modlitebnu rozšírenú o bývalú predsieň a skrášlenú po všetkých stránkach ako aj ostatné priestory zborového domu v Slavkovciach. Je obdivuhodné, za ako málo peňazí vedeli urobiť tak veľa. Cítil som, že tu vložili nielen svoju usilovnosť, ale aj srdce, ktoré miluje Pána Ježiša a jeho dielo.

Sobota bola venovaná školeniu o pastorácii alkoholikov a rodín alkoholikov, na ktorom sme privítali odborníkov z organizácií AA a Al - Anon (Život bez závislosti). Odborné problémy prezentovali sestry Joe Ann Shelton a Dr. Joyce DeRidder. Sestra Anina, abstinujúca alkoholička, podala svedectvo o svojom živote bez závislosti; podané boli aj ďalšie svedectvá brata Dr. Jozefa Brenkusa a sestry Jany Jurčovej. O nádhernom živote s Pánom Ježišom a bez alkoholu svedčil brat Jozef Horvát zo Slavkoviec. V diskusii sa objasnili niektoré ďalšie pastorálne aspekty práce s alkoholikmi a ich rodinami.

Vďaka grantu z metodistickej Grants for Drug and Alcohol work in United Methodist Churches (UMC) in Europe sme mohli celú akciu uskutočniť s minimálnymi výdavkami z našich zborov. Mohli sme sa takto znovu presvedčiť, že naše spojenie so svetovou ECM má okrem duchovného rozmeru i konkrétne praktické dopady na našu prácu a jej ďalší rozvoj.

Pavel Procházka

Denník biskupa

Strata reči

Tafadzwa Mudambanuki zo Spojených štátov je u nás na návšteve. Prichádza z úradu pre komunikáciu Generálnej konferencie. Spoločne s Barbarou Nissen navštívil našu Centrálnu konferenciu, aby si urobil obraz o práci ECM s médiami v strednej a južnej Európe.

Pri večere sa ma pýta, prečo cirkev v Európe zaznamenáva za posledný čas úbytok členov. Hovorím mu o rozdieloch medzi západnou a východnou Európou, o vplyve jednotlivých krajín a sekularizácii. Na niekoľkých príkladoch mu vykresľujem, ako sa kresťanská viera stala vecou výlučne súkromnou, o ktorej sa verejne nehovorí.

Tafadzwa namieta, že pre neho je predsa úplne samozrejme iným o svojej viere v Ježiša Krista hovoriť a ich aj vyzývať, Ho nasledovať. Pochádza zo Zimbabwe a od čias svojich štúdií žije v USA. V oboch kultúrach je úplne prirodzené hovoriť verejne o Bohu. No ale nie u nás, hovorím ja, pretože aj angažovaní kresťania, teda najmä v západnej Európe, trpia „stratou reči“. Sami v sebe, vo svojom vnútri, veria v Ježiša, ale nenachádzajú už slová ako sa s tým s ostatnými podeliť.

Cestou domov sa v myšlienkach vraciam späť k tomuto rozhovoru a zároveň premýšľam nad ťažkosťami kresťanov, ktoré vyvstávajú, akonáhle by s nekresťanmi mali hovoriť o svojej viere. Väčšinou je to len „koktanie“ – a kto už len rád koktá? Skutočne lepšie je však mlčať a vyčkávať na otázku – alebo, keď už je náš profajšok rovnako naladený, radšej len dúfať, že sa snád nespýta vôbec?

Patrick Streiff, biskup, z nemč.filip

Kresťanská hudba ako nástroj misie

Kresťanstvo a spev išli počas celej histórie vždy ruku v ruku. Tieto dve veci k sebe úzko patria. Hudba je podľa antropológov „najcharakteristickejšie vyjadrenie ľudskosti... nie je to univerzálny jazyk, ale všetky kmene, rody a národy majú nejaký svoj druh hudby.“ Podľa tejto výpovede je zrejme, že aj keď je hudobný vkus jednotlivých národov rôzny, predsa je to spôsob, ktorý hovorí ku každému človekovi. Treba však využívať adekvátne a pre daný národ prijateľný hudobný štýl. Vkus sa odlišuje aj od človeka k človekovi. Pre účely komunikovania evanjelia sú v konečnom dôsledku dôležitejšie slová piesní, aj keď hudba s nimi musí spolupracovať a nie byť rušivým faktorom.

V súvislosti s témou misia si treba uvedomiť, že hudba je i významným pútačom pozornosti. Mnohí ľudia stále znova potvrdzujú, že do cirkvi prišli, alebo sa tam opäť vrátili, najmä kvôli hudbe. To, že hudba má v živote cirkvi kľúčový význam, možno tvrdiť na základe pozorovania jednotlivých cirkevných zborov i v našej krajine. Tam, kde hudbu majú, najmä ak je kvalitná a zaujímavá, ľudia prichádzajú a zväčša tam aj ostávajú. Naopak zbory, kde hudba nie je, alebo je chabá, stagnujú, niekedy až zaznamenávajú úbytok.

Tu by sa dala položiť otázka, akú hudbu je teda vhodné použiť pre získanie napr. mladých ľudí pre Krista, aby to nepôsobilo len ako číra zábava. V roku 2003 som vykonala výskum medzi dospelými vo veku trinásť až dvadsať rokov. Výsledky ukázali, že jednoznačne preferovaným hudobným štýlom tejto generácie je rock. Tento hudobný štýl uprednostňuje vyše 60 % dospelých. Trinásť až šestnásť-

roční radi počúvajú tiež pop, rap, techno, dance, punk a funky. Sedemnášť až dvadsaťroční pridali jazz, blues a niektorí klasickú hudbu. Myslím, že pri evanjelizácii v snahe osloviť ľudí a viesť ich k zamysleniu sa nad zmyslom života, by sme mali používať prostriedky, ktorým rozumejú, a ktoré akceptujú. Ak by sme sa napr. snažili zvestovať evanjelium medzi drogovo závislými, myslím, že by sme pri tom neuspeli s použitím opery rovnako, ako pri operných spevákoch použitím techna.

T. W. Hunt v súvislosti s misiou skrze hudbu odporúča zistiť, akú hudbu ľudia uprednostňujú vo chvíľach, ktoré majú sami pre seba. Nápomocné môže byť položiť si niekoľko otázok: V akom jazyku sa modlia? Ktorý jazyk používajú na osobné štúdium Biblie? Akú hudbu si spievajú v kuchyni alebo vo voľnom čase? Akú hudbu počúvajú, keď relaxujú?

Hudobný prejav v jednotlivých krajinách je rôzny, čo sa týka používaných hudobných nástrojov, melódie, spôsobu spevu a celkového hudobného vyjadrenia. Kultúra celého národa sa prirodzene prenáša aj do cirkvi a kresťanskej hudby. V misii sveta nie je možné domnievať sa, že určitá, napr. západná hudba je najvhodnejšia na uctievanie Boha. V niektorých krajinách je ľudom príliš cudzia. Vyjadril to istý starší muž z Afriky: „Chcem sa stať kresťanom, ale musím sa naučiť vašu hudbu.“ T. W. Hunt v tejto súvislosti píše: „Skutočne nemôže byť pochyb o tom, že jedinou životaschopnou hudbou pre nezasiahnutých ľudí, je ich vlastná“.

Na záver ako príklad uvediem niekoľko rozdielov v chápaní hudby v americkej, resp. európskej a západo-africkej kultúre.

Európa, Amerika - Západná Afrika

Hudba je niečo, čo počúvaš.

Hudba je niečo, čo robíš.

Hudba má hodnotu ako samostatná aktivita.

Hudba je súčasťou rozsiahlejšej (v sebe samej) činnosti. (tanec, rozprávanie príbehu, súčasť práce...)

V orchestroch dominujú melodické a harmonické hudobné nástroje.

V orchestroch dominujú perkusie.

Pomerne prísne dodržiavanie napísaných alebo tradičných verzií.

Voľná interpretácia.

Profesionálne trénovaní hudobníci v pomerne veľkom množstve.

Väčšinou interpretované ľudovými spevákmi, ktorí majú nejaký význam v danom kmeni.

Nech nám Boh dá múdrosť v tom, ako a akú hudbu využívať, aby bolo Jeho meno oslávené, a aby sa ľudia, ktorí prichádzajú do našich zborov, tam mohli stretnúť so živým Kristom a našli u nás svoj duchovný domov, kde sa cítia dobre i vďaka hudbe.

Dana Sirkovská

Wé-wéé-wééé

Minirubrika o zaujímavých a užitočných
www-stránkach.

Môžeš sem prispieť aj vlastnými odporúčaniami, ktoré čakáme na adrese

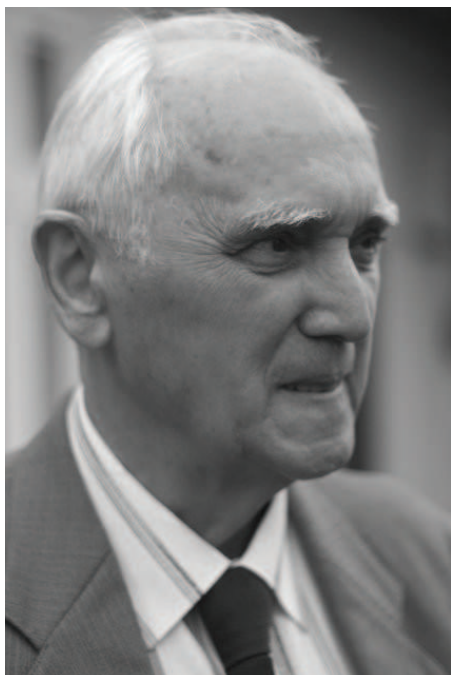
effatha@umc.sk !

Dnes odporúčame:

www.ChristianFreebies.com

ChristianFreebies.com je kresťanská stránka, ktorá obsahuje nepreberné množstvo vysoko kvalitných FREE-zdrojov. Nájdete tu nádhernú kolekciu kresťanských obrázkov, Clipartov, pozadí, posterov... Všetomné a hlavne legálne využitie pri tvorení pozvánok, záložiek, dekorácii a všetkého možného...!

filip

ThDr. Vilém D. Schneeberger (28. 5. 1928 – 3. 12. 2006)

Brat Vilém Schneeberger uveril a vstúpil do Evanjelickej cirkvi metodistickej v čase duchovného prebudenia medzi mládežou po druhej svetovej vojne. Počul Boží hlas volajúci ho do kazateľskej služby a rozhodol sa pre štúdium teológie na Komenského evanjelickej teologickej fakulte v Prahe. Po jej absolvovaní slúžil ako kazateľ v Prahe 2 a v Jablonci nad Nisou.

V roku 1972 predložil na Husovej československej teologickej fakulte v Prahe dizertačnú prácu na tému: „Teologické korene Wesleyho sociálneho akcentu“, na základe ktorej bol promován na doktora teológie. V rokoch 1968 – 1989 slúžil ako superintendent Evanjelickej cirkvi metodistickej v Československu a potom ešte desať rokov ako kazateľ zboru v Prahe – Strašniciach.

Kazateľská i riadiaca práca V. Schneebergera bola sprevádzaná celoživotným záujmom o teológiu, vlastné ďalšie sebavzdelávanie a šírenie vzdelanosti medzi kresťanmi. Na počiatku svojej práce do češtiny preložil a na písacom stroji s niekoľkými kópiami k úžitku spolupracovníkov rozmnožoval metodistiku (Osvietení kresťanské dokonalosti, Wesleyovy sbory). Ako vynikajúci znalec nemeckého a anglického jazyka i svojej materinčiny sa venoval tiež prekladaniu odborných textov do nemčiny (5 knižných publikácií) a z angličtiny aj nemčiny do češtiny (37 titulov, 38. najrozsiahlejší titul ostal nedokončený). Vilém Schneeberger bol častým prispievateľom do kresťanských časopisov (Kostnické jiskry, Slovo a život, Život víry a iné) a pravidelným autorom úvah v Heslách s úvahou na každý deň (Ranné chvíľky).

Učiteľská činnosť V. Schneebergera bola motivovaná najmä záujmom o biblickú teológiu a metodistické dedičstvo. Ako superintendent Evanjelickej cirkvi metodistickej zaviedol pravidelné stretnutia kazateľov, pri ktorých sa okrem pastoračných záležitostí vždy konali aj odborné prednášky. Spolu s kazateľom V. A. Žákom pripravili študijný plán Konferenčného študijného kurzu, ktorý slúžil kandidátom na ordináciu – poskytoval alebo plné vzdelanie laikom bez teologického štúdia na fakulte alebo doplnkové štúdium metodistik absolventom teologického štúdia, no súčasne otvoril aj možnosť vzdelávania laikov v špecifickej študijnej kategórii. Pre študentov teológie na teologických fakultách v sedemdesiatych rokoch pripravil sériu lektorátnych cvičení so zameraním na J. Wesleyho a metodizmus. Po zmene politických pomerov sa podieľal na tvorbe a realizácii nového systému cirkevného vzdelávania (v roku 1999 napísal študijnú pomôcku z dogmatiky – Základy verry).

Staral sa o cirkevnú knižnicu v pražskom cirkevnom ústredí a študentom dopomáhal ku knihám, ako len sa dalo. Brat Vilém bol človek obdarovaný a z toho, čo mu Pán Boh dal, dával aj druhým. Svojich spolupracovníkov bral ako kolegov, načúval im a vedel vypočuté udržať v tajnosti, ak to bolo treba. Bol robotným človekom; nehanbil sa ani za manuálnu prácu a zúčastňoval sa zborových brigád v svojom vlastnom i iných zboroch. Jeho štýl práce, osobné vlastnosti vedúceho a veriaceho človeka si vyslúžili naše uznanie a obdiv. V cirkvi sa pod ním dobre pracovalo, pretože nikdy nevytváral napätia, ale usiloval sa o to, aby prispel k dobrému duchovnému a pracovnému spoločenstvu. Ako superintendent to nemal vždy jednoduché; nielen preto, že je nemožné vždy sa všetkým zavďačiť, ale najmä preto, že viedol cirkev v období samovlády komunistickej strany, ktorá najmä v období tzv. normalizácie okrem potlačania politickej opozície tiež zostrila dozor nad cirkvami.

K veľkosti človeka však z hľadiska kresťanskej etiky a viery patrí tiež to, že ak niekto pochybí, má to v pokore a pokání dať do poriadku. Vilém vedel so svojím hriechom prísť pred Boha, pred svojich kolegov, pred rodinu, veci vyznať, poprosiť a prijať odpustenie. Manželka Viera vedľa neho zotrvala a podporovala ho, hoci vedľa výchovy synov Daniela a Petra zostávala doma často sama vzhľadom na domáce i zahraničné Vilémove cesty a víťazne niesla tak slávu ako aj biedu svojho manžela. Bola mu ženou od Hospodina.

Život podľa Biblie je dar Boží. Ako taký ho prijímame. Bol to aj Vilémov prístup k vlastnému životu; až do konca si svoj život vážil a zaobchádzal s ním obozretne a svedomito, využívajúc čas. O tom svedčia jeho vlastné slová: „Když lékařské vyšetření potvrdilo, že se jedná o rakovinu, dal Bůh mé manželce a mně hluboký pokoj a ujištění, že jsem cele v Jeho ruce. Znovu jsem pochopil, že Bůh mi vyměřil počet dnů na této zemi a že zde nebudu ani o den déle nebo méně a že po uplynutí těchto dnů se navrátím k Němu. Toto očekávání na setkání s Ním mi nově otevřelo pohled k naději, s níž je advent spojen.“ (citát z časopisu Brána, č.12/2006)

Teraz je u Pána; my zatiaľ ešte všetko vidíme ako v zrkadle, iba v hádanke, no on už vidí tvárou v tvár. Kým my ešte poznávame čiastočne, on už poznáva plne tak, ako Boh pozná jeho (por. 1K 13,12). Vďaka, Pane, za život nášho kolegu a brata, Tvojho služobníka!

Pavel Procházka

Rozlúčka s bratom Vilémom Schneebergerom

Správa o smrti brata Viléma Schneebergera, musím sa priznať, ma zaskočila. V tom okamihu mi prebehlo mysľou niekoľko mojich stretnutí s ním, na ktoré nemôžem zabudnúť. Posledné bolo na Výročnej konferencii v Plzni. Bolo málo času na dlhý rozhovor a tak som mu len v krátkosti povedala o mojej túžbe obnoviť manželský sľub na 30. výročie našej svadby, ktoré pripadá na 3. decembra 2007. Túžila som, aby tento sľub mohol vykonať on, pretože nás sobášil.

Dostala som od neho typickú odpoveď: „Rád bych, dá-li Pán“. Nedal. Zomrel práve na výročie nášho sobáša, len o rok skôr. I cez to všetko som Pánu vďačná za to, že som mohla pod jeho vedením v cirkvi vyrastať, prijímať ma do cirkvi, z jeho rúk sme prijali požehnanie manželstva, krstil nášho syna a prežila som s ním a jeho manželkou niekoľko požehnaných chvíľ, ako u nich v Černošicích, tak u nás na fare. A na to sa nedá nič iné povedať, ako sláva Pánu za to.

Zdena Bassanová

OZNAMY

Blahoželanie

Rodina podpredsedu br. Róberta Zachara sa teší krásnemu vianočnému darčeku. Dostala ho 22. decembra a volá sa Katka. (3,45 kg a 50 cm).

Eva a Kvetoslav Boltžiaroví z Bratislavy-Petržalky dostali 3. januára novoročný dar, syna Šimona (4 kg a 55 cm).

•

Brat Štefan Tagaj zo zboru Sereď sa v januári dožil krásnych osemdesiat rokov.

Blahoželáme a prajeme zdravie, pokoj, lásku a najmä Božie požehnanie.

Na Ohnisko prispeli (20.11. - 29.12. 06):

P. Procházka	zbor BA-mesto	632,-
J. Mančíková	zbor Partizánske	470,-
J. Červeňák		
J. Kašík		
M. Struhárová		
a 3 ďalší		

spolu 4607,- SK

Počas celého roka 2006 došlo spolu 22 596,80 SK.

Všetkým darcom srdečne ďakujeme.

Mládežnícka vikendovka

Vianoce v Jenkovciach

Náš zbor v Jenkovciach mal štedrovečernú slávnosť už o 15,00 hod., kedy nám poslúžili slovom a piesňami naši mladí. Prežili sme požehnané chvíle, cítili sme spolu Božiu prítomnosť, Pán Boh vypočul naše modlitby a spolu sme mohli zdieľať spoločenstvo aj s našimi starými, chorými, ktorým Pán dal novú silu po dlhšej dobe prísť opäť do nášho spoločenstva.

Juraj Čisár

Oznámenie

Pán života i smrti v decembri povolal vo veku 78 rokov sestru Annu Kašíkovú zo zboru Sereď.

Kašíkoví sa stali známymi v ECM najmä otvorením svojho domu pre prvý dvojdňový kurz kazateľov a laických pracovníkov v marci 1969. Niektorí starší spomínajú na „Hotel Kašík“.

Ohnisko
Evanjelická cirkev metodistická

Vydáva:
Evanjelická cirkev metodistická
Panenská 10, 811 03 Bratislava

Tel./fax: 02/5441 4468
eMail: ustredie@umc.sk
www.umc.sk

Mesačník Ohnisko vychádza bezplatne jedenásťkrát v roku.
Náklady na jedno číslo sú 12,- Sk + poštovné.
Prispieť môžete na č. účtu Unibanky:
2127726/1200
VS: 914 700
alebo poštovou poukážkou...Ďakujeme.

Redakčná rada:
šéfredaktor:
redaktori:

Milena BELKOVÁ
Antónia HALAČIOVÁ
Lenka PROCHÁZKOVÁ
Filip VESELÝ
Marta ZÁLESKÁ
Lenka PROCHÁZKOVÁ

design: